

Arrest

nr. 292 796 van 10 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en *"in ondergeschikte orde"* X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, die allen verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2022 tot weigering van de afgifte van een humanitaire visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Derde verzoekster is de moeder van F. A. I., de thans in België verblijvende referentiepersoon en de tante van de eerste en tweede verzoekende partij.

1.2. Derde verzoekster diende op 3 maart 2021 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van F. A. I., die in België subsidiaire bescherming geniet (beslissing CGVS dd. 17 december 2020). Dit visum werd op 30 juni 2022 - onder voorbehoud van het bewijs van de afstamming via de DNA-procedure - toegekend.

1.3. Eerste verzoeker en zijn zus, thans tweede verzoekster, dienden gelijktijdig vanuit de Belgische vertegenwoordiging in Nairobi (Kenia) een aanvraag in voor een humanitair visum om hun in België verblijvende nicht F. A. I. te vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 december 2022 beslissingen tot weigering van een humanitair visum. Verzoekers werden hiervan op 4 januari 2023 te Nairobi in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Commentaar: Aangezien de 18- jarige Somalische betrokkene zich bij zijn vermoedelijke 20- jarige Somalische nicht F.(...) A.(...) I.(...) (...)° OV (...) RR (...) in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (gezinshereniging niet Europese neef met een Niet Europese nicht) is niet voorzien in de wet van 15.12.1980, waardoor er voor betrokkene en zijn jongere minderjarige vermoedelijke zus S.(...) Y.(...) (...)° /NBI(...) humanitaire visa aangevraagd werden. Er werd simultaan een visumaanvraag gezinshereniging art 10 VW ingediend voor M.(...) M.(...) A.(...) (...)° NBI/(...) teneinde haar dochter F.(...) A.(...) I.(...) (...)° te vervoegen, haar visum werd dd 30/06/2022 na een positieve DNA test goedgekeurd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Er werden geen gelegaliseerde overlijdensattesten van de ouders van betrokkene voorgelegd (enkel een niet-gelegaliseerd document Somalische rechtbank), noch een officieel adoptiedocument (enkel een niet- gelegaliseerd document Somalische rechtbank). Het is onduidelijk of betrokkene behoudens S.(...) Y.(...) (...)° /NBI(...) nog overige broers en zussen heeft. De familiale banden in het land van herkomst / verblijf zijn onduidelijk. Betrokkene is inmiddels meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen. Hij kan indien nodig verder financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren / tussenpersonen, en regelmatig contact houden met familie in België, hiervoor dient hij zich niet fysiek in België te vestigen. Indien er geen overige familie in Kenia aanwezig is om te zorgen voor de vermoedelijk zus van betrokkene (S.(...) (...)° /NBI(...)) kan betrokkene als meerderjarige in de toekomst mee instaan voor haar opvoeding / omkadering. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bevindt zich in Kenia in een veilige omgeving, de aanvraag bevat geen enkel bewijs dat betrokkene in Somalië problemen zal hebben met Al Shabaab indien het visum geweigerd wordt, mogelijk kan hij verder in Kenia verblijven. Andersom heeft de te vervoegen nicht de mogelijkheid om naar haar familie in Kenia terug te keren teneinde haar ouders en overige familie te vervoegen. De te vervoegen nicht en adoptieve moeder tonen zeer sterke familiale banden aan met Somalië en Kenia in vergelijking met België. Nadat het visum gezinshereniging art 10 VW van M.(...) NBI/(...) goedgekeurd werd zou er niet naar België gereisd kunnen worden omdat de 2 (niet -biologische) kinderen zouden worden achtergelaten wat een hartverscheurende keuze zou zijn. In deze dient te worden opgemerkt dat het gezin van M.(...) NBI/(...) in totaal 6 kinderen telt, allen inmiddels meerderjarig, waarvan er slechts 1 volwassen dochter in België woont. Het is evenmin onduidelijk waarom er geen visum gezinshereniging Art 10 VW aangevraagd werd voor de echtgenoot van M.(...) NBI/(...) om zijn dochter in België te vervoegen, en hij verkiest in de nabijheid van zijn overige kinderen / familie te verblijven. Blijkbaar bevinden de overige kinderen /echtgenoot van het gezin van de referentiepersoon zich dan toch enigszins in een veilige omgeving in Somalië en Kenia gelet er door geen visa aangevraagd werden teneinde de zus /echtgenote te vervoegen. Volgens de advocaat van betrokkenen wenst de vader (adoptieve vader van betrokkene + minderjarige zus) voorlopig geen visumaanvraag gezinshereniging aan te vragen om zijn dochter (+ echtgenote) in België te vervoegen,

gelet de oudste zoon ontvoerd zou zijn (Al Shabaab) en de vader naar hem op zoek is. De vader hoopt van hem een spoor te vinden en er te zijn op de dag dat hij van Al Shabaab zou kunnen ontkomen. Twee meerderjarige broers van de referentiepersoon in België zouden in Kenia in een vluchtelingenkamp wonen, haar overige 4 zussen zouden in Somalië verblijven, gehuwd zijn en omwille van de precare veiligheidssituatie in Somalië niet voor betrokkene en zijn minderjarige zus kunnen zorgen. Dergelijke verklaringen kunnen echter moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden waardoor de familiale levensomstandigheden in Kenia onduidelijk zijn en er geen elementen aanwezig zijn dat betrokkene een risico loopt op een mogelijke schending van de bepalingen van Art 3 + 8 van het EVRM. Zonder elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie en een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging met een Niet -Europese nicht is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visa worden streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair (D) - visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe humanitaire visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

Ten aanzien van de minderjarige, ‘vertegenwoordigd’ door tweede verzoekster:

“Commentaar: Aangezien de 15- jarige Somalische betrokkene zich bij haar vermoedelijke 20- jarige Somalische nicht F.(...) A.(...) I.(...) (...)° OV (...) RR (...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (gezinshereniging van een niet Europese nicht met een Niet Europese nicht) is niet voorzien in de wet van 15.12.1980, waardoor er voor betrokkene en haar Somalische meerderjarige vermoedelijke broer (S.(...) Y.(...) (...)° /NBI(...)) humanitaire visa aangevraagd werden. Er werd simultaan een visumaanvraag gezinshereniging art 10 VW ingediend voor

M.(...) M.(...) A.(...) (...)° NBI/(...) teneinde haar dochter F.(...) A.(...) I.(...) (...)° te vervoegen, haar visum werd dd 30/06/2022 na een positieve DNA test goedgekeurd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Er werden geen gelegaliseerde overlijdensattesten van de ouders van betrokkene voorgelegd (enkel een niet-gelegaliseerd document Somalische rechtbank), noch een officieel adoptiedocument (enkel een niet-gelegaliseerd document Somalische rechtbank). Het is onduidelijk of betrokkene behoudens haar broer Ismaël (NBI26630) nog overige broers en zussen heeft. De familiale banden in het land van herkomst / verblijf zijn onduidelijk. Betrokkene is minderjarig doch is in het gezelschap van haar meerderjarige broer + overige familie in Kenia die haar de nodige steun en omkadering kunnen bieden. Betrokkene en haar familie kunnen indien nodig verder financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren / tussenpersonen, en regelmatig contact houden met familie in België, hiervoor dient zij zich niet fysiek in België te vestigen. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bevindt zich in Kenia in een veilige omgeving, de aanvraag bevat geen enkel bewijs dat betrokkene in Somalië problemen zal hebben met Al Shabaab indien het visum geweigerd wordt, mogelijk kan zij verder in Kenia verblijven. Andersom heeft de te vervoegen nicht de mogelijkheid om naar haar familie in Kenia terug te keren teneinde haar ouders en

overige familie te vervoegen. De te vervoegen nicht en (adoptieve) moeder tonen zeer sterke familiale banden aan met Somalië en Kenia in vergelijking met België. Nadat het visum gezinshereniging art 10 VW van M.(...) NBI/(...) goedgekeurd werd zou er niet naar België gereisd kunnen worden omdat de 2 (niet -biologische) kinderen zouden worden achtergelaten wat een hartverscheurende keuze zou zijn. In deze dient te worden opgemerkt dat het gezin van M.(...) NBI/(...) in totaal 6 kinderen telt, allen inmiddels meerderjarig, waarvan er slechts 1 volwassen dochter in België woont. Het is evenmin onduidelijk waarom er geen visum gezinshereniging Art 10 VW aangevraagd werd voor de echtgenoot van M.(...) NBI/(...) om zijn dochter in België te vervoegen, en hij verkiest in de nabijheid van zijn overige kinderen / familie te verblijven. Blijkbaar bevinden de overige kinderen /echtgenoot van het gezin van de referentiepersoon zich dan toch enigszins in een veilige omgeving in Somalië en Kenia gelet er door geen visa aangevraagd werden om de zus /echtgenote te vervoegen. Volgens de advocaat van betrokkenen wenst de vader (adoptieve vader van betrokkene + minderjarige zus) voorlopig geen visumaanvraag gezinshereniging aan te vragen om zijn dochter (+ echtgenote) in België te vervoegen, gelet de oudste zoon ontvoerd zou zijn (Al Shabaab) en de vader naar hem op zoek is. De vader hoopt van hem een spoor te vinden en er te zijn op de dag dat hij van Al Shabaab zou kunnen ontkomen. Twee meerderjarige broers van de referentiepersoon in België zouden in Kenia in een vluchtelingenkamp wonen, haar overige 4 zussen zouden in Somalië verblijven, gehuwd zijn en omwille van de precare veiligheidssituatie in Somalië niet voor betrokkene en haar inmiddels meerderjarige broer kunnen zorgen. Dergelijke verklaringen kunnen echter moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden waardoor de familiale levensomstandigheden in Kenia onduidelijk zijn en er geen elementen aanwezig zijn dat betrokkene een risico loopt op een mogelijke schending van de bepalingen van Art 3 + 8 van het EVRM. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging met een Niet -Europese nicht is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet, humanitaire visa worden streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair (D) - visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe humanitaire visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze werd ingediend door derde verzoekster aangezien niet wordt aangetoond dat zij kan optreden als wettelijke vertegenwoordiger van tweede verzoekster, die minderjarig is. De verwerende partij verwoordt haar exceptie als volgt:

“Op het moment van het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring is verzoekende partij, S.(...) Y.(...) I.(...), 16 jaar en is derhalve minderjarig, terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be).

“Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.” (RvV nr. 49583 dd. 14 oktober 2010)

Artikel 34 §1 van de Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt dat “(...) de staat en de bekwaamheid van een persoon beheerst (wordt) door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft.” De (on)bekwaamheid van verzoekster omwille van haar minderjarigheid dient bijgevolg te worden beoordeeld aan de hand van het recht van de staat waarvan zij de nationaliteit heeft. Verzoekster heeft de Somalische nationaliteit, waardoor het Somalisch recht van toepassing is dat een minderjarige als handelings- of procesonbekwaam dient te worden beschouwd.

Verzoekers hebben bij hun aanvraag een niet gelegaliseerde overlijdensakten van hun ouders (een

document van de Somalische rechtbank) en een niet gelegaliseerde adoptiedocument (van de Somalische rechtbank) toegevoegd.

Verzoekende partij kan niet verwachten van de verwerende partij dat zij rekening houdt met niet gelegaliseerde documenten vanuit Somalië. Zoals uit de website van de Belgische Buitenlandse Zaken blijkt moeten documenten uit Somalië steeds gelegaliseerd worden bij de Belgische Ambassade in Nairobi.

Het Somalisch recht bepaalt dat een kind onder de leeftijd van 18 jaar als minderjarige wordt beschouwd. Artikel 35, § 1 en § 2, van het WIPR dient volgend recht te worden toegepast op vraagstukken inzake ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van onbekwamen:

“§1. Het ouderlijk gezag en de voogdij, de vaststelling van de onbekwaamheid van een volwassene en de bescherming van een onbekwame persoon of diens goederen worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag, tot het openvallen van de voogdij of tot de goedkeuring van beschermingsmaatregelen. In geval van wijziging van de gewone verblijfplaats wordt de vaststelling van het ouderlijk gezag of van de voogdij in hoofde van een persoon die deze verantwoordelijkheid nog niet draagt, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

2de Verzoeker heeft de Somalische nationaliteit en verblijft in Kenia. De wettelijke vertegenwoordiging van minderjarige vreemdelingen wordt aldus krachtens artikel 35, § 1, tweede lid, van het WIPR beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij (o.a. RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV).

Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Het beroep van verzoeker, S.(...) Y.(...) I.(...), is onontvankelijk.”

2.2. De exceptie van niet-ontvankelijkheid betreft in wezen de kwestie van de procesbekwaamheid van minderjarige vreemdelingen die een vordering instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De procesbekwaamheid en de eventuele vertegenwoordiging van minderjarigen dient dus te worden onderzocht. Op basis van de verwijzingsregels in het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) wordt “(...) de staat en de bekwaamheid van een persoon beheerst door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft” (artikel 34, §1, van het WIPR). De (on)bekwaamheid van tweede verzoekster omwille van haar minderjarigheid dient bijgevolg te worden beoordeeld aan de hand van het recht van de staat waarvan zij de nationaliteit heeft.

In haar nota met opmerkingen stelt de raadsvrouw van de verwerende partij dat het Somalische recht bepaalt dat een kind onder de leeftijd van 18 jaar als minderjarige wordt beschouwd. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

2.3. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster onderhavige vordering in de eerste plaats “in eigen naam” indiende en dat zij slechts “in ondergeschikte orde” werd vertegenwoordigd door haar tante M. A. M. Tweede verzoekster beschouwt zichzelf dus blijkbaar als handelingsbekwaam in het kader van deze procedure.

2.4. De verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen de versie van artikel 35, §§1 en 2 van het WIPR die dateert van vóór de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2019 (B.S., 22 maart 2019). Thans luidt deze bepaling als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke

verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van [2 Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering (herschikking)]2 of op de bepalingen van deze wet.

§ 2. De vaststelling van de onbekwaamheid van een persoon die ouder is dan achttien jaar en de bescherming van zijn persoon of zijn goederen worden beheerst door het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen, gesloten te 's-Gravenhage op 13 januari 2000. Zulks geldt ook wanneer de bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van deze wet."

In toepassing van het Kinderbeschermingsverdrag is het recht van de gewone verblijfplaats van het kind van toepassing op de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid en dus de wettelijke vertegenwoordiging van de minderjarige. Het resultaat van de toepassing van de verwijzingsregel blijft hetzelfde ongeacht of de huidige of de vorige versie ervan wordt gebruikt.

In de nota met opmerkingen wordt bevestigd dat de wettelijke vertegenwoordiging van tweede verzoekster wordt beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag. Bijgevolg zou deze kwestie naar Keniaans recht moeten worden beoordeeld, maar de verwerende partij verzuimt om dit nader te onderzoeken. Het geheel van voormelde regels houdt immers in dat de min- of meerderjarigheid van tweede verzoekster naar Somalisch recht dient te worden beoordeeld, terwijl de wettelijke vertegenwoordiging van de minderjarigen zou worden beheerst door Keniaans recht.

De Raad besluit dat de verwerende partij in haar exceptie niet verduidelijkt welke bepalingen van Keniaans recht van toepassing zouden zijn op de rechtstoestand van tweede verzoekster en aanleiding zouden geven tot onontvankelijkheid van de vordering.

2.5. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op het hoger belang van het kind, dat zou worden miskend indien tweede verzoekster geen beroep zou kunnen instellen tegen de weigeringsbeslissing inzake haar humanitaire visum. In onze rechtspraak wordt de minderjarige procesbekwaam geacht indien deze over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikt en het beroepen inzake strikt persoonlijke aangelegenheden betreft (zie L. VENY en N. DE VOS, *"Procesbekwaamheid van minderjarigen in bestuurlijke (beroeps)procedures"* in E. VAN DER MUSSELE e.a., *De procesbekwaamheid van minderjarigen*, CBR Intersentia, Antwerpen, 2006, p. 108). Aangezien het niet duidelijk is of tweede verzoekster zelfstandig handelde of deugdelijk vertegenwoordigd was toen zij in Nairobi haar humanitaire visum aanvroeg, en zij thans 16 jaar oud is, kan worden aangenomen dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelfstandig de rechtsvordering in te dienen tegen de beslissing tot weigering van dit humanitaire visum. Er anders over oordelen zou betekenen dat het fundamentele recht op toegang tot de rechter van tweede verzoekster zou worden ingekort, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met het hoger belang van het kind.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 4 en 12 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de (materiële) motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"Verzoekers verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft om beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954.) -> geciteerd door RvV

Ook moet verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot weigering van een humanitair visum houden aan de motiveringsplicht. De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Dit houdt onder meer in dat verwerende partij er rekening mee moet houden dat artikel 8 van het EVRM lidstaten niet enkel verplicht om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouvernent les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (zie bvb. EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.)

Ook moet verwerende partij een soepele positie innemen wanneer het gaat om gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten, zoals verzoekers' raadsman ook expliciet vroeg. (stuk 4)

Zie ook RvV 256.552 van 16 juni 2021: “Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM waaruit verzoekster heeft geciteerd, stelt het Hof dat de kwetsbaarheid van een persoon met internationale bescherming wordt aangenomen en dat de noodzaak voor mensen met internationale bescherming om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger verloopt dan voor de overige vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een consensus op internationaal en Europees niveau. Het Hof wijst er ook op dat uit diverse teksten van internationale bronnen blijkt dat indien een vluchteling niet in staat zou zijn om (aanvaardbare) officiële documenten voor te leggen, nationale autoriteiten worden aangespoord om andere bewijzen in overweging te willen nemen.”

Op verschillende punten schendt verwerende partij met de bestreden beslissingen de bovenstaande wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

1. Band tussen verzoekers en de referentiepersoon

Ten eerste beoordeelt verwerende partij de band tussen verzoekers en de referentiepersoon verkeerd en doet zij minstens een gebrekkig onderzoek naar deze band.

Verzoekers legden bij hun visumaanvraag uit dat zij een erg hechte band hebben met de referentiepersoon, dat zij samen zijn opgegroeid in hetzelfde gezin, dat zij elkaar in

realiteit beschouwen als broer en zussen (stuk 4):

“In Somalië woonde zij samen met haar ouders, broers en zussen. Haar nicht en neef, tweede en derde verzoeker, woonde ook in bij het gezin van de referentiepersoon. Zij beschouwen elkaar als broer en zussen. Eerste verzoekster beschouwt tweede en derde verzoekers ook als haar eigen kinderen.

De moeder van tweede en derde verzoeker overleed aan een leverziekte op 7 juni 2009. Hun vader overleed op zee toen hij door Al Shabaab werd meegenomen op 13 oktober 2011.

Tweede en derde verzoeker hebben sinds in hun geboorte bij de referentiepersoon en eerste verzoekster gewoond. Zij hebben dus altijd deel uitgemaakt van hun gezin en beschouwen hen als hun zus en moeder. Omdat hun moeder al lange tijd ziek was, werden ze vanaf hun geboorte verzorgd en opgevoed door eerste verzoekster. Eerste verzoekster gaf tweede verzoeker zelfs borstvoeding.

De referentiepersoon en verzoekers woonden in Somalië samen in het dorpje Gendershe. Omwille van de toenemende onveiligheid vluchtten zij rond het jaar 2013 naar Mogadishu. Toen zij daar woonden gingen zij wel nog regelmatig naar Gendershe. Nadat de referentiepersoon Somalië ontvluchtte, bleven verzoekers samen in Mogadishu wonen. Sinds 4 februari 2021 verblijven zij in Nairobi in Kenia om de visumaanvragen in te kunnen dienen op de bevoegde ambassade.”

Verzoekers legden ook een beslissing van een Somalische rechtbank voor die de ouderlijke verantwoordelijkheid over verzoekers aan hun tante, moeder van de referentiepersoon toevertrouwt. De Somalische rechtbank oordeelt dat zij verantwoordelijk is voor de zorg, gezondheid, educatie en opvoeding van verzoekers. (stuk 7)

Verzoekers legden ook een beslissing van een Somalische rechtbank voor die het overlijden van beide ouders van verzoekers bevestigt. (stuk 6)

Verzoekers verwezen bij de visumaanvraag ook naar de verklaringen die de referentiepersoon aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming bij het CGVS (stuk 4 en 5):

Vertel eens over broers, zussen, ouders.

Mijn familie, drie jongens en drie meisjes. Ik heb dus twee zussen. Bij on woonden er nog drie nichten, dochter van mijn oom aan vaderszijde en twee neven. Het was mijn familie.

Hoe dimt het dat die neven en nichten ook bij u woonden?

We woonden in gendershe in een groot huis, en we waren een grote familie. Mijn oom aan vaderszijde was overleden en wie zou voor de kinderen zorgen. Ze werden naar zijn moeder gebracht en die grootouders woonden ook bij ons. Ik zei twee neven van mij, de ene is de zoon van mijn overleden oom en de andere is de zoon van een andere oom die nog leeft maar hij is niet goed in zijn hoofd. Hij is zoals een kind. De moeder van die jongen heeft mijn oom verlaten nadat ze het kind kreeg omdat hij niet goed is. Daarom woonden we allemaal samen in het huis.

Verwerende partij spreekt in de bestreden beslissingen over de “vermoedelijke” nicht en “vermoedelijke” neef van de referentiepersoon en stelt dat verzoekers “vermoedelijk” elkaars broer en zus zijn. Verwerende partij stelt ook: “er werden geen gelegaliseerde overlijdensattesten van de ouders van betrokkene voorgelegd (enkel een niet7 gelegaliseerd document Somalische rechtbank), noch een officieel adoptiedocument (enkel een niet- gelegaliseerd document Somalische rechtbank).”

Verwerende partij lijkt de band tussen verzoekers en de referentiepersoon te kwalificeren als “vermoedelijke nicht en neef”. In elk geval kwalificeert verwerende partij de band niet als (adoptie/pleeg)broer en (adoptie/pleeg)zus, hoewel verzoekers wel een document voorlegden waaruit blijkt dat zij naar Somalisch recht wel zo beschouwd werden. Naar Somalisch recht hebben ze dezelfde moeder.

Verwerende partij stelt dat er in casu geen gelegaliseerd, officieel adoptiedocument voorligt en kwalificeert daarom de band tussen verzoekers en de referentiepersoon als ‘gewone’ nicht en neef. Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de moeder van de referentiepersoon naar Somalisch recht de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft over verzoekers.

Echter, een gelegaliseerd, officieel adoptiedocument vereisen is kennelijk onredelijk gezien Somalische documenten niet kunnen worden gelegaliseerd en gezien het Somalisch recht de instelling adoptie niet kent. (Zie o.a. RvV, arrest nr. 188.795 van 22 juni 2017 en RvV, arrest nr. 268.111 van 11 februari 2022 waarin de onmogelijkheid van legalisatie van Somalische documenten wordt erkend.)

Bovendien had verwerende partij wel rekening moeten houden met het document dat door verzoekers wél werd voorgelegd, nl. de beslissing van de Somalische rechtbank die de ouderlijke verantwoordelijkheid aan mevrouw M.(...) A.(...) M.(...) toekent. Verwerende partij neemt het document niet aan aanmerking, maar motiveert niet waarom. Dit is niet zorgvuldig. Ook is de motivering niet volledig. Verzoekers legden een buitenlands document van adoptie/voogdij voor. Op grond van de bepalingen van internationaal privaatrecht moest verwerende partij deze buitenlandse rechterlijke beslissing erkennen, dan wel de erkenning weigeren omwille van één van de bij wet voorziene weigeringsgronden. Verwerende partij kan niet zomaar een rechterlijke beslissing buiten beschouwing laten zonder hierover een gemotiveerde beslissing te nemen.

Verwerende partij is gebonden door artikel 72 WIPR, dat verwijst naar artikel 365-1 e.v. van het BW.

Artikel 365-1 BW stelt:

“Rechterlijke beslissingen en openbare akten houdende totstandkoming van een adoptie in een andere Staat, worden in België erkend indien :

1° de adoptie is tot stand gekomen door de autoriteit welke door het recht van die Staat als bevoegd wordt beschouwd, conform de geldende vormvereisten en procedures in die Staat;

2° de beslissing houdende adoptie in die Staat als in kracht van gewijsde gegaan kan worden beschouwd;

3° de artikelen 361-1 tot 361-4 in acht zijn genomen wanneer het kind van zijn Staat van herkomst naar België werd, wordt of moet worden overgebracht, na adoptie in die Staat door een persoon of personen die op dat tijdstip hun gewone verblijfplaats in België hadden. (De inachtneming van de in de artikelen 361-3 en 361-4 bedoelde voorwaarden wordt door de bevoegde gemeenschap bevestigd.)”

Verwerende partij had moeten onderzoeken of er volgens haar een adoptieakte voorlag en zo ja, had zij moeten motiveren op welke basis zij deze rechterlijke beslissing niet erkent. In casu ontbreekt elke motivering hieromtrent. Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat er geen gelegaliseerde, officiële adoptieakte werd voorgelegd, terwijl zij op de hoogte is of moest zijn dat dit onmogelijk is.

Naar analogie met de wettelijke bepalingen over gezinshereniging met personen die internationale bescherming genieten, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot een soepele behandeling van aanvragen tot gezinshereniging van familieleden van begunstigen van internationale bescherming en in overeenstemming met de rechtspraak met betrekking tot een feitelijke en ruime invulling van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM, had verwerende partij ook rekening moeten houden met andere bewijzen en dus ook met de beslissingen van de Somalische rechtbank die verzoekers hebben voorgelegd.

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. De beoordeling of er sprake is van een familie of een gezin in de zin van artikel 8 EVRM is een feitenkwestie en hangt niet af van de formele of biologische banden tussen de gezinsleden. Dit volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Marckx t. België*, 13 juni 1979, §31; EHRM, *D.H., K. en T. t. Finland*, 12 juli 2001, §150).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de band tussen een adoptieouder en zijn of haar adoptiekind, maar ook de band tussen een pleegouder en zijn of haar pleegkind onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen. Er wordt onder meer rekening gehouden met de integratie in het gezin, de aanwezigheid van een vertrouwensband, de oprechte intenties van de betrokkenen, ... (EHRM, *Moretti en Benedetti t. Italië*, 20 mei 2010, §48-52; EHRM, *Kopf en Liberda t. Oostenrijk*, 17 januari 2012, §37).

In dezelfde lijn kan ook gewezen worden op de richtsnoeren van de Europese Commissie over de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38). Wat betreft de bloedverwanten in neergaande en opgaande lijn van Unieburgers, meent de Europese Commissie dat deze regels ook van toepassing zijn op adoptie- en pleegrelaties:

“Onverminderd de kwestie van de erkenning van besluiten van nationale autoriteiten, heeft het begrip rechtstreekse bloedverwanten in neergaande en opgaande lijn ook betrekking op adoptierelaties en op minderjarigen met een vaste wettelijke voogd. Pleegkinderen en pleegouders die tijdelijk voogd zijn, kunnen – afhankelijk van de sterkte van de relatiebanden – aanspraak maken op de uit de richtlijn voortvloeiende rechten. Er gelden geen beperkingen ten aanzien van de graad van verwantschap. De nationale autoriteiten kunnen verlangen dat de gestelde familieverwantschap wordt bewezen.”

De Europese Commissie voegt daaraan toe dat *“bij de omzetting van de richtlijn moeten de lidstaten altijd handelen in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989”*.

Daarnaast heeft het EHRM ook al verschillende keren geoordeeld dat familieleven ook kan bestaan tussen tantes en nichtjes (EHRM, *Boyle v. the United Kingdom*, §§41-47). In het bijzonder wanneer de biologische ouders afwezig zijn, zoals in casu het geval is, wordt extra waarde gehecht aan de familiebanden tussen ooms/tantes en neefjes/nichtjes (EHRM, *Butt v. Norway*, §§4 en 76; EHRM, *Jucius and Juciuvienė v. Lithuania*, §27).

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Zie RvV nr. 238.777 van 20 juli 2020:

“Uit een lezing van artikel 12bis, § 5 en § 6, van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni

2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt gesteld: "De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld : 1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd. 2. " andere geldige bewijzen "; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken. 3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende: "3. " Andere geldige bewijzen " a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen " De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling. b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...] 2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name : - Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz."

"De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken." In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie met nr. C-635/17 van 13 maart 2019 wordt het volgende gesteld: "Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel

5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren” Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

“Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan (...).”

Verwerende partij had in dit licht eveneens rekening moeten houden met de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd bij haar verzoek om internationale bescherming en waaruit blijkt dat zij verzoekers beschouwde als leden van haar gezin en met hen samenwoonde in Somalië.

Dit zijn verklaringen die de referentiepersoon aflegde in tempore non suspecto en die dus bewijswaarde hebben. Verwerende partij zegt er niets over in de bestreden beslissing en dus ook op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en niet zorgvuldig.

2. Familiale banden in het land van herkomst en het land van verblijf

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen dat de familiale banden in het land van herkomst/verblijf onduidelijk zijn, onder meer omdat het niet duidelijk zou zijn of verzoekers nog overige broers en zussen hebben.

Echter verzoekers hebben een duidelijk beeld geschetst van hun familiale context in de begeleidende brief bij de visumaanvragen. Zij hebben uitgelegd dat zij nog meerderjarige tweelingzussen hebben en hebben ook uitgelegd waarom zij niet kunnen instaan voor hun zorg:

“Voor de volledigheid geven verzoekers nog mee dat de echtgenoot van eerste verzoekster, de vader van de referentiepersoon, voorlopig geen gezinshereniging wenst aan te vragen. Hij wilt wel mee met zijn gezin naar België komen, maar de oudste zoon van het gezin werd ontvoerd door Al Shabaab en is sindsdien vermist. De vader vindt dat hij niet anders kan dan in Somalië te blijven zoeken naar hem. Hij hoopt een spoor te vinden van zijn oudste zoon en hoopt er te kunnen zijn als hij hopelijk op een dag van Al Shabaab kan ontkomen.

Twee meerderjarige broers van de referentiepersoon wonen in een vluchtelingenkamp in Nairobi. Twee meerderjarige zussen van de referentiepersoon en de meerderjarige tweelingzussen van tweede en derde verzoeker wonen in Mogadishu en zijn gehuwd. Zij hebben allen hun eigen gezin en kunnen omwille van de precare en onveilige levensomstandigheden in Somalië niet voor tweede en derde verzoeker zorgen. Bovendien willen tweede en derde verzoeker als minderjarigen bij hun moeder zijn.” (stuk 4)

De motivering van verwerende partij is ook op dit punt slordig, niet correct en onvolledig.

3. Veilige omgeving in Kenia en Somalië?

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers zich in een veilige omgeving in Kenia bevinden en dat de aanvraag geen enkel bewijs bevat dat zij in Somalië problemen zullen hebben met Al Shabaab indien het visum geweigerd zou worden.

Ook op dit punt lijkt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de elementen die verzoekers hebben aangevoerd en lijkt verwerende partij de beslissingen onzorgvuldig te hebben voorbereid en genomen.

Verzoekers hebben aangegeven dat zij niet in Kenia kunnen blijven omdat zij er geen verblijfsstatuut hebben en ook dat zij niet kunnen terugkeren naar Somalië omdat zij afkomstig zijn uit een onveilige regio, reden waarom de referentiepersoon subsidiaire bescherming werd toegekend (stuk 4, p.5):

“Ook in Kenia kunnen zij geen gezinsleven uitoefenen. Verzoekers hebben immers geen wettig verblijfsstatuut in Kenia. Zij verblijven er louter tijdelijk omdat de bevoegde Belgische ambassade er zich bevindt. (...)

In casu kan ook worden verwezen naar de precare levensomstandigheden in het land van herkomst van tweede en derde verzoekster. Indien het visum geweigerd wordt, worden zij verplicht om terug te keren naar Somalië, waar zij verder zullen leven in armoede en in bijzonder onveilige omstandigheden. Hun zus (officieel niet) kreeg de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de onveilige situatie in hun regio van herkomst. Er kan dus worden aangenomen dat ook tweede en derde verzoeker in Somalië leven in omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM.”

Ter volledigheid geven verzoekers nog mee dat zij ook aangaven dat de familieleden die zich in Kenia bevinden in een vluchtelingenkamp wonen. Het is dus niet zo dat van deze familieleden kan verwacht worden dat zij zouden instaan voor de zorg en veiligheid van verzoekers.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook dat de overige kinderen/echtgenoot van het gezin van de referentiepersoon zich dan toch enigszins in een veilige omgeving zouden bevinden in Somalië en Kenia omdat zij geen visa hebben aangevraagd.

Het is echter niet omdat zij geen visa hebben aangevraagd dat zij zich daarom in een veiligheid bevinden. Bovendien hebben verzoekers uitgelegd waarom de vader van de referentiepersoon geen visum heeft aangevraagd. Verwerende partij baseert haar beslissing op een loutere veronderstelling die niet wordt gedragen door de informatie in het administratief dossier. De motivering is niet draagkrachtig.

Verwerende partij verwijt verzoekers in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen moeilijk op feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst (wat buiten de handen van verzoekers ligt), maar zelf gebruikt zij wel niet-onderbouwde argumenten die uit de lucht komen vallen en niet waarachtig zijn.

4. Humanitaire elementen

Verwerende partij stelt dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn.

Verwerende partij kan alleen maar tot deze conclusie komen en haar discretionaire bevoegdheid gebruiken als zij minstens eerst de verschillende ingeroepen humanitaire elementen grondig en individueel heeft beoordeeld. Verwerende partij is gehouden om rekening te houden met alle argumenten en bewijsstukken die verzoekers bij de visumaanvraag hebben gevoegd en moet hierop antwoorden in de beslissingen over de visumaanvraag, quod non.

Verzoekers hebben een bijzondere kwetsbaarheid en nood aan hun nabijheid van de referentiepersoon ingeroepen en gestaafd. In de begeleidende brief schreef verzoekers' raadsman:

“De referentiepersoon lijdt tot op vandaag erg onder de scheiding van haar moeder, neef en nicht. Zij krijgt psychologische begeleiding en gaat ook naar een diëtist, omdat de zorgen om haar familie aanleiding hebben gegeven tot een eetstoornis.” (stuk 4)

Per e-mail van 8 juni 2021 maakte verzoekers' raadsman nog deze informatie over: “Medisch attest van 25 mei 2021 van mevrouw A.(...) I.(...). Zij is sinds 6 mei 2021 ter observatie opgenomen in de eetstoornissenkliniek van het UZ Gent. Haar behandelend psychiater attesteert haar kwetsbaarheid en ook het belang van de nabijheid van haar familieleden ter ondersteuning.” (stuk 9)

Op 23 augustus 2022 maakte verzoekers' raadsman een brief van Huize Hestia over, waarin wordt geattesteerd:

"Ze is ook erg kwetsbaar, heeft last van trauma gerelateerde eetstoornissen en weegt daarom heel weinig en kan fysiek niet veel aan. Ze mist haar mama erg en zou nauwere begeleiding (zoals een moeder die voor haar zorgt en voor haar kookt) erg kunnen gebruiken.

De mama wil echter alleen komen naar België als neef en nicht (weeskinderen waar de mama voor zorgt al sinds kort na de geboorte en die steeds deel hebben uitgemaakt van het gezin van F.(...)) ook kunnen komen. Ze voelt zich verantwoordelijk voor deze kinderen en wil hen niet achterlaten.

We hopen dat u deze kwetsbaarheid van F.(...) mee in overweging kunt nemen in uw beslissing voor humanitaire visa voor S.(...) en M.(...)" (stuk 8)

Met dit humanitair element heeft verwerende partij geen rekening gehouden.

Nergens in de beslissing of in het dossier is terug te vinden waarom dit humanitair element niet in aanmerking wordt genomen en waarom het niet kan leiden tot de afgifte van een humanitair visum.

Opnieuw is de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig.

5. Hoger belang van het kind

Tot slot zijn de bestreden beslissingen niet conform het principe van het hoger belang van het kind genomen, terwijl verzoekers dit principe nochtans wel expliciet hebben ingeroepen bij hun visumaanvragen. (stuk 4)

Verwerende partij hecht duidelijk te weinig belang aan de (ex-)minderjarigheid van zowel verzoeker, verzoekster als de referentiepersoon.

Verwerende partij lijkt er geen rekening mee te houden dat ook verzoeker nog minderjarig was op het moment van indiening van de visumaanvraag en dat de referentiepersoon in België een verzoek om internationale bescherming indiende op het moment dat zij nog minderjarig was. De beoordeling van de leeftijd moet gebeuren op het moment van de aanvraag tot een visum en de aanvraag tot internationale bescherming.

Uit de arresten van 12 april 2018, A en S (C-550/16, EU:C:2018:248, punt 55), en 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind) (C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577), blijkt duidelijk dat het Hof meent dat het recht van een verzoeker op een gezinsleven niet in hoofde mag afhangen van het handelen of niet handelen van een lidstaat. Het onderliggende beginsel van deze twee arresten is dat het recht om een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen niet mag afhangen van de toevalligheid van de data waarop bepaalde besluiten worden genomen door derden (punt 65 van de conclusie van AG Hogan in zaak C-768/19).

Het Hof heeft opgemerkt, in een arrest van 16 juli 2020, C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577), dat het recht op gezinshereniging niet afhankelijk zou mogen zijn van toevallige en onvoorzienbare omstandigheden die zijn toe te rekenen aan de bevoegde nationale autoriteiten en rechterlijke instanties van de betrokken lidstaten. Sinds het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018, A.S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, behoudt een derdelander met internationale bescherming die minderjarig was op het moment dat hij zijn asielerzoek indiende het recht op gezinshereniging: "Een derdelander of een staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst en van de indiening van zijn asielerzoek op het grondgebied minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende zijn asielaanvraag meerderjarig werd en vervolgens erkend wordt als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als een "minderjarige" in de zin van de gezinsherenigingsrichtlijn. - Daarbij moet het verzoek om gezinshereniging worden ingediend binnen een "redelijke termijn".

HvJ 16 juli 2020 C-133/19, C-136/19 en C-137/19:

„Artikel 4, lid 1, eerste alinea, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat de datum die als uitgangspunt moet worden genomen om te bepalen of een ongehuwde derdelander of staatloze een minderjarig kind in de zin van deze bepaling is, de datum is waarop het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging voor minderjarige kinderen wordt ingediend en niet die waarop door de bevoegde instanties van deze lidstaat op dit verzoek wordt beslist, in voorkomend geval na een beroep tegen een besluit tot afwijzing van een dergelijk verzoek."

Verwerende partij spreekt in de bestreden beslissingen over verzoeker alleen maar als een meerderjarige en over de referentiepersoon alleen maar als een volwassen dochter. Verwerende partij lijkt er helemaal geen rekening mee te hebben gehouden dat ook zij minderjarig waren bij aanvang van de procedures en dat zij vandaag slechts jongvolwassenen zijn.

Verwerende partij heeft ook op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind, minstens van verzoekster die nog steeds minderjarig is.

Nergens in de bestreden beslissingen verwijst verwerende partij naar dit principe of motiveert ze hierover. Verwerende partij is niet nagegaan of de genomen beslissingen in overeenstemming zijn met het hoger belang van het kind en heeft zelfs de belangen van verzoekers – minstens verzoekster – niet onderzocht.

Nochtans was verwerende partij verplicht om bij het onderzoek van verzoekers' visumaanvragen en het nemen van de bestreden beslissingen het hoger belang van het kind mee in overweging te nemen. Dit is niet gebeurd.

Zoals verzoekers raadsman ook expliciet aanhaalde in de begeleidende brief (stuk 4), vereisen artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.¹

Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging.² De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving³.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in een recent arrest, Jeunesse t. Nederland, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Hoewel verzoekers zich expliciet hebben beroepen op het hoger belang van het kind – wat op zich al niet nodig zou zijn opdat verwerende partij het principe moet respecteren en voorop had moeten stellen bij het nemen van de bestreden beslissingen – blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat verwerende partij er ook maar op enige manier rekening mee heeft gehouden.

In tegendeel, verwerende partij besteedt zo goed als geen aandacht aan de (ex-)minderjarigheid van verzoekers. Verwerende partij laat verzoekers zodanig lang wachten op een beslissing zodat één van hen bijna meerderjarig wordt om vervolgens te stellen dat men daarom van hem kan verwachten dat hij voor zichzelf en zijn minderjarige zus kan zorgen.

Om al deze redenen schendt verwerende partij met de bestreden beslissingen de hogergenoemde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en moeten de beslissingen vernietigd worden.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegen verzoekers een afschrift van de begeleidende brief van verzoekers bij de visumaanvragen, van het gehoorverslag van de referentiepersoon op het CGVS toe, het vonnis van de Somalische rechtbank ter bevestiging van het overlijden van de ouders van verzoekers en tot overdracht van de ouderlijke verantwoordelijkheid aan mevrouw M. A. M. en van een brief van huize Vestia aan verweerder en een medisch attest van de referentiepersoon (Verzoekschrift, bijlagen 4-9).

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun enig middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet als “(w)ettelijke referenties”. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Zoals verzoekers terecht aangeven, houdt het hierboven weergegeven artikel 9 van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid in voor het bestuur aangezien de wet niet preciseert welke redenen de afgifte van een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Wat de aflevering van humanitaire visa betreft, bestaat er een discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. De Raad moet zijn wettigheidscontrole daarover beperken tot een marginale toetsing en zal enkel overgaan tot de vernietiging van een beslissing wanneer die kennelijk onredelijk is, dit wil zeggen wanneer die van iedere redelijkheid is ontdaan (cf. RvS 19 september 2011 nr. 215.194).

3.8. In een eerste onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris de band tussen hen en de referentiepersoon verkeerd beoordeelt. Hierbij verwijzen verzoekers in de eerste plaats naar de begeleidende brief die zij bij hun visumaanvraag hadden gevoegd, maar ook naar de documenten van de Somalische rechtbank en naar de verklaringen van de ‘vermeende’ nicht van verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.9. Waar verzoekers beweren dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom met de Somalische documenten niet in aanmerking werden genomen, kunnen zij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat geen gelegaliseerde overlijdensakten van de ouders van betrokkenen en geen officieel adoptiedocument werden voorgelegd, maar enkel niet-gelegaliseerde documenten van de Somalische rechtbank. Artikel 30, §1 van het WIPR bepaalt dat “(e)en buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd”. De beslissingen bevatten dus wel degelijk een motivering betreffende de beperkte bewijswaarde van deze documenten waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Terloops stipt de Raad aan dat de Somalische documenten betreffende het overlijden van de ouders van de neef en nicht van de referentiepersoon en de overdracht van de verantwoordelijkheid voor de kinderen aan derde verzoekster (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7) slechts dateren van januari 2021, terwijl deze feiten zich 10 jaar eerder voordeden.

De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert onder andere op basis van de afwezigheid van officiële stukken en de verklaringen van de referentiepersoon dat *(d)e familiale banden in het land van*

herkomst / verblijf (...) onduidelijk (zijn)". Verzoekers slagen er niet in te verduidelijken of er al dan niet, naast de moeder van de referentiepersoon en haar thans meerderjarige neef, nog overige meerderjarige broers en zussen zijn van of andere familieleden in Kenia of Somalië, die de nodige steun en omkadering kunnen bieden aan de betrokkenen, en in de eerste plaats aan haar minderjarige nicht. In de beslissingen wordt ook gesteld dat financiële en materiële transfers naar Kenia mogelijk zijn, waardoor ook vanuit België een bepaalde vorm van ondersteuning kan worden geboden. Er werd hierbij wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar procedure inzake internationale bescherming. Uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 5, gehoorverslag CGVS 17 november 2020, p. 7) blijkt dat de referentiepersoon in Gendershe (Somalië) met ongeveer 15 familieleden in een groot huis woonde, terwijl zij thans de enige is die in België verblijft, waardoor het niet kennelijk onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de staatssecretaris meer gewicht toekent aan het familiale netwerk van de betrokkenen in hun regio van herkomst dan aan de aanwezigheid van de referentiepersoon in België.

3.10. Verzoekers menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 72 van het WIPR en artikel 365-1 van het Burgerlijk Wetboek had moeten motiveren betreffende de weigering van de erkenning van de buitenlandse rechterlijke beslissing. Nochtans wordt in de beslissing nergens de 'erkenning' van de 'adoptie' geweigerd en wordt evenmin betwist dat de moeder van de referentiepersoon door eerste verzoeker en tweede verzoekster als adoptieouder wordt aanzien. Zoals reeds aangestipt, verhindert de afwezigheid van legalisatie dat het buitenlandse document zonder meer kan worden aangewend in het kader van een visumaanvraag (artikel 30, §1 van het WIPR), waardoor andere bewijselementen dienen te worden aangereikt. In de bestreden beslissingen wordt op basis van het geheel van de bewijselementen gesteld dat de betrokkenen sterkere familiale banden lijken te hebben in Somalië en Kenia dan in België, waardoor het geenszins kennelijk onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de staatssecretaris eerder een hereniging van de familieleden in Kenia suggereert dan de hereniging in België met het enige familielid dat in België verblijft: *"Andersom heeft de te vervoegen nicht de mogelijkheid om naar haar familie in Kenia terug te keren teneinde haar ouders en overige familie te vervoegen. De te vervoegen nicht en adoptieve moeder tonen zeer sterke familiale banden aan met Somalië en Kenia in vergelijking met België."* Er wordt overigens geen bijzondere afhankelijkheidsband aangetoond tussen de referentiepersoon in België en haar neef en nicht die thans in Kenia verblijven.

3.11. Waar verzoekster meent dat de soepele behandeling van gezinsherenigingsaanvragen voor genietters van internationale bescherming zoals bepaald in de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG) *in casu* moet worden toegepast, dringt zich de vaststelling op dat enkel de moeder van de referentiepersoon ressorteert onder het toepassingsgebied de artikelen 9 tot 12 (gezinshereniging van vluchtelingen) van voormelde richtlijn. Verzoekers zien eveneens parallellen met de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, maar geen van de betrokkenen is een (familielid van een) Unieburger. In de beslissingen wordt trouwens duidelijk gesteld dat *"(g)ezinshereniging met een Niet-Europese nicht (...) niet (is) voorzien in de Belgische vreemdelingenwet"*.

3.12. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Verzoekers

verwijzen in hun middel naar rechtspraak betreffende ‘andere’ familieleden zoals tussen adoptanten en geadopteerden, pleegkinderen en pleegouders, tantes neven en nichten.

Blijkens het administratief dossier maakte de referentiepersoon ter gelegenheid van het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op 24 januari 2020 geen melding van haar neef en haar nicht, maar tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal deelde ze mee dat er naast haar broers en zussen nog drie nichten en twee neven en ouders van een overleden oom in vaderlijke lijn bij hen woonden (gehoorverslag CGVS, 17 november 2020, p. 7). Op basis van deze verklaringen kan niet worden opgemaakt in hoeverre er thans nog sprake is van hechte banden tussen de referentiepersoon en haar neef en nicht in vaderlijke lijn. Er kan wel worden aangenomen dat zij destijds in het land van herkomst een *de facto*-gezinsleven onderhielden tot op het ogenblik van het vertrek van de referentiepersoon in 2018 (*Ibid.*, p. 6). Blijkens de bijlagen bij het verzoekschrift zou de verantwoordelijkheid over de neef en de nicht van de referentiepersoon op 17 januari 2021 door een rechtbank in Somalië aan de moeder van de referentiepersoon zijn toevertrouwd (Verzoekschrift, bijlage 7). Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is het aannemelijk dat er sprake is van een zekere vorm van gezinsleven tussen de referentiepersoon en haar verwanten in vaderlijke lijn. De vraag rijst echter of het recht op gezinsleven van de referentiepersoon van die aard is dat naast haar moeder, die een visum toegekend kreeg, ook aan haar neef en nicht een humanitair visum moet worden toegekend.

Het gaat *in casu* niet om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating, waarbij er geen sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven en er dus geen beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekers en de verwerende partij lijken voor te houden. Er dient enkel te worden nagegaan of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het gezinsleven mogelijk te maken. Bij het nemen van een beslissing dient het bestuur een ‘*fair balance*’ te respecteren tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als een geheel. Bij deze belangenafweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet en het hoger belang van minderjarige kinderen (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§106-109).

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat het gezin van de moeder van de referentiepersoon *“in totaal 6 kinderen telt, allen inmiddels meerderjarig, waarvan er slechts 1 volwassen dochter in België woont.”* Er werd gesteld dat de moeder van de referentiepersoon thans niet naar België wil reizen *“omdat de 2 (niet -biologische) kinderen zouden worden achtergelaten wat een hartverscheurende keuze zou zijn”*, terwijl het onduidelijk is *“waarom er geen visum gezinshereniging Art 10 VW aangevraagd werd voor de echtgenoot van M.(...) NBI/(...) om zijn dochter in België te vervoegen, en hij verkiest in de nabijheid van zijn overige kinderen / familie te verblijven. Blijkbaar bevinden de overige kinderen /echtgenoot van het gezin van de referentiepersoon zich dan toch enigszins in een veilige omgeving in Somalië en Kenia gelet er door geen visa aangevraagd werden teneinde de zus /echtgenote te vervoegen.”* De Raad stelt vast dat het *de facto*-gezinsleven in 2018 werd beëindigd door het vertrek van de referentiepersoon, dat er thans slechts één lid van de familie in België verblijft en dat de huidige verzoekers niet alleen achterblijven in Kenia/Somalië, maar dat er aldaar nog heel wat andere familieleden vertoeven, zodat geen onoverkomelijke hinderpalen worden aangetoond om aldaar een *de facto*-gezins- of familieleven te ontwikkelen of verder te zetten. Verzoekers tonen niet aan dat er een dwingende positieve verplichting op het bestuur zou rusten om aan verzoekers een visum af te leveren om de uitoefening het recht op privé- en gezinsleven van de referentiepersoon te vrijwaren.

3.13. Verzoekers bekritisieren in hun middel de overweging uit de beslissingen waarin wordt gesteld dat zij zich in Kenia in een relatief veilige omgeving lijken te bevinden. Hierbij verwijzen verzoekers naar passages uit het begeleidend schrijven van hun raadvrouw waarin wordt beweerd dat zij in Kenia geen legaal verblijfsstatuut hebben en oorspronkelijk afkomstig zijn uit een onveilige regio in Somalië. Daarnaast kan volgens verzoekers uit het feit dat de overige gezinsleden van de referentiepersoon geen visum hebben aangevraagd niet worden afgeleid dat er geen humanitaire elementen voorhanden zouden zijn.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier nagenoeg geen concrete informatie bevat over de verblijfsomstandigheden van verzoekers in Nairobi. Met betrekking tot hun herkomst uit een onveilige regio in Somalië wordt in de beslissingen gewezen op het gebrek aan enig concreet bewijs van problemen

in Somalië met *Al Shabaab* en op het gegeven dat zij mogelijk verder in Kenia kunnen verblijven: “(...) de aanvraag bevat geen enkel bewijs dat betrokkene in Somalië problemen zal hebben met *Al Shabaab* indien het visum geweigerd wordt, mogelijk kan (h)/(z)ij verder in Kenia verblijven”. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van deze summier gegevens te concluderen dat er thans geen bewijs voorligt van een prangende humanitaire situatie of familiaal isolement dat zou nopen tot de afgifte van een visum. In hun middel wijzen verzoekers erop dat hun familieleden in Kenia in een vluchtelingenkamp verblijven, maar de situatie van de overige familieleden wordt niet verder verduidelijkt. Louter op basis van hun beweringen dat zij geen legale verblijfsstatus hebben, kan niet worden besloten dat verzoekers in een situatie van onveiligheid zouden vertoeven. Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te concluderen dat de familiale levensomstandigheden van verzoekers onduidelijk zijn. In de beslissing wordt dit enerzijds onderbouwd met de vaststelling dat de vader van de referentiepersoon blijkbaar “voorlopig geen visumaanvraag gezinshereniging aan(vraagt) (...) om zijn dochter (+ echtgenote) in België te vervoegen, gelet de oudste zoon ontvoerd zou zijn (*Al Shabaab*) en de vader naar hem op zoek is. De vader hoopt van hem een spoor te vinden en er te zijn op de dag dat hij van *Al Shabaab* zou kunnen ontkomen”. Vervolgens wordt erop gewezen dat “(t)wee meerderjarige broers van de referentiepersoon in België (...) in Kenia in een vluchtelingenkamp (zouden) wonen, haar overige 4 zussen (...) in Somalië (zouden) verblijven, gehuwd zijn en omwille van de precaire veiligheidssituatie in Somalië niet voor betrokkene en zijn minderjarige zus kunnen zorgen”. Verzoekers betwisten niet dat de schets van de familiale situatie geheel berust op loutere verklaringen die “echter moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst (kunnen) worden waardoor de familiale levensomstandigheden in Kenia onduidelijk zijn en er geen elementen aanwezig zijn dat betrokkene een risico loopt op een mogelijke schending van de bepalingen van Art 3 + 8 van het EVRM”. In elk geval kan uit de beschikbare gegevens niet worden besloten dat verzoekers zich thans in een onveilige situatie of in een familiaal isolement bevinden dat door de afgifte van de gevraagde visa zou worden opgeheven.

Anderzijds bevat het administratief dossier wel bepaalde informatie betreffende humanitaire elementen in hoofde van de referentiepersoon. De referentiepersoon zou lijden aan een trauma-gerelateerde eetstoornis, waarmee volgens verzoekers evenmin voldoende rekening werd gehouden. Uit de ongedateerde getuigenis van de vrijwillige medewerkers van Huize Hestia die aan het dossier werd toegevoegd (Verzoekschrift, bijlage 8), blijkt dat de referentiepersoon inderdaad de ondersteuning van haar moeder zou kunnen gebruiken. Het gaat blijkbaar om de nood aan praktische zorg voor de referentiepersoon. Er wordt echter niet weerlegd dat aan de moeder van de referentiepersoon een visum werd afgeleverd, waardoor deze vorm van ondersteuning zou kunnen worden geboden. De wens om ook aan de neef en de nicht van de referentiepersoon een visum te verstrekken leeft blijkbaar vooral bij de moeder (*Ibid.*) omdat zij zich verantwoordelijk voelt voor de neef en de nicht van de referentiepersoon. Verzoekers tonen niet aan dat de kwetsbaarheid van de referentiepersoon ook zou noodzaken dat de gezinsherenigingsregels in die mate zouden moeten worden opgerekt om ook gezinshereniging met een niet-Europese nicht toe te laten. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover zou moeten motiveren.

3.14. De door verzoekers geschonden geachte artikelen 3, 4 en 12 van het IVRK binden België als verdragssluitende partij, doch bevatten geen verplichting tot omzetting. Het feit dat dit verdrag de grondwetgever heeft doen besluiten om een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen, staat los van de rechtstreekse werking van artikel 3 van het IVRK als dusdanig. In het bestreden arrest werd aldus terecht gesteld dat artikel 3 van het IVRK geen directe werking heeft (*cf.* RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c)). Ook artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Nog los van de vraag naar de rechtstreekse werking van deze (verdrags-)bepalingen, tonen verzoekers niet aan dat de notie ‘hoger belang van het kind’ een verplichting tot formele motivering zou doen ontstaan in hoofde van het bestuur. Verzoekers houden een theoretisch betoog waarbij zij menen dat onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen. Hierbij wijzen verzoekers erop dat zij nog minderjarig waren op het ogenblik van de indiening van hun visumaanvraag en citeren zij een aantal uitspraken van het Hof van Justitie betreffende gezinshereniging met minderjarige erkende vluchtelingen. Uit niets blijkt dat het gegeven dat de referentiepersoon minderjarig was op het moment van het indienen van het verzoek om internationale bescherming in onderhavig geval zou zijn miskend. Verzoekers betwisten niet dat de moeder van de referentiepersoon conform de geldende regelgeving een visum toegekend kreeg. In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van de neef van de referentiepersoon, die niet onder de bepalingen inzake gezinshereniging ressorteert, gesteld dat “(b)etrokkene (...) inmiddels meerderjarig (is) en (...) geacht (wordt) voor zichzelf te kunnen zorgen. Hij kan indien nodig verder financieel gesteund

worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren / tussenpersonen, en regelmatig contact houden met familie in België, hiervoor dient hij zich niet fysiek in België te vestigen. Indien er geen overige familie in Kenia aanwezig is om te zorgen voor de vermoedelijk zus van betrokkene (S.(...) (...)° /NBI(...)) kan betrokkene als meerderjarige in de toekomst mee instaan voor haar opvoeding / omkadering.” Verzoekers weerleggen niet dat de thans meerderjarige eerste verzoeker mee kan instaan voor de omkadering van zijn minderjarige zus. Verzoekers slagen er niet in te overtuigen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het hoger belang van de kinderen in zijn beslissingen zou hebben miskend.

3.15. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, wat de aflevering van humanitaire visa betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoekers willen zich blijkbaar vestigen bij één van hun familieleden die in België verblijft en zijn kennelijk van mening dat ook aan de neef en de nicht van de referentiepersoon (humanitaire) visa dienen te worden afgeleverd. In zoverre verzoekers de Raad in hun middel uitnodigen de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf over te doen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bij machte is de feitelijke gegevens van een dossier of de opportuniteit van de bestreden beslissingen te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid (cf. RvS 21 november 2019, nr. 246.132; RvS 26 november 2002, nr.112.905). Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden door slechts in uitzonderlijke gevallen humanitaire visa toe te staan *“op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag”* en *in casu* op grond van zijn vaststelling dat verzoekers geen prangende humanitaire situatie of familiaal isolement hadden aangetoond, de afgifte van deze visa te weigeren.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 3, 4 en 12 van het IVRK of van artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekers tonen niet aan dat het hoger belang van het kind zou zijn miskend. Verzoekers hebben ook geen schending aangetoond van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Er werd niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoekers slagen er ook niet in aan te tonen dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN